

โทษของการ
ฉ้อราษฎร์บังหลวง

โลกเป็นไปเพราะกรรม

หมู่สัตว์เป็นไปเพราะกรรม

สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นเครื่องกระจัด

เหมือนลี้มสลักรถที่แล่นไปอยู่ฉะนั้น

โทษของการฉ้อราษฎร์บังหลวง

๘๕

โลกที่เราอาศัยอยู่นี้เปรียบเสมือนศูนย์รวมแห่งบุญและบาป บัณฑิตผู้มีปัญญา เกิดมารู้คุณค่าของชีวิต จึงมุ่งแต่สั่งสมบุญ สั่งสมความดี เพื่อจะได้เป็นเสบียงในการเดินทางไกลข้ามวัฏสงสาร ส่วนผู้ที่ไม่รู้คุณค่าของชีวิต ก็ปล่อยวันเวลาให้ผ่านไปอย่างไร้ค่า แล้วยังก่อบาปอกุศล ซึ่งดูเหมือนว่าจะมีความสุขในเบื้องต้น แต่จริงๆ แล้ว เป็นความทุกข์ตั้งแต่ต้นจนถึงอวสาน นักสร้างบารมีผู้ไม่ประมาท จึงสั่งสมแต่บุญบารมีอย่างเดียว แล้วเว้นจากบาปอกุศลทั้งปวง มุ่งรุดหน้าไปสู่จุดหมายปลายทางคืออายตตนิพพาน การทำใจให้หยุดนิ่งเป็นวิธีการอันประเสริฐที่จะไปให้ถึงเป้าหมายสูงสุด ดังนั้นผู้มีมรรคผลนิพพานเป็นแก่นสาร จึงควรหมั่นฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งให้ได้ทุกๆ วัน

พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าตรัสไว้ใน วาสุฏฐสูตร ความว่า

“กมฺมฺนา วตฺตติ โลโก	กมฺมฺนา วตฺตติ ปชา
กมฺมฺนิพฺพณฺนา สตฺตา	รตฺสฺสาณิว ยายโต

โลกเป็นไปเพราะกรรม หมุ่สัตว์เป็นไปเพราะกรรม สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นเครื่องกระชับ เหมือนลิ่มสลักรถที่แล่นไปอยู่ฉะนั้น”

คำสอนของพระลัมมาลัมพุทเธเจ้าทำให้เราเข้าใจในเรื่อง

โทษของการฉ้อราษฎร์บังหลวง

๕๐

ของกฎแห่งกรรมว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ถ้าทำดีก็มีความสุข เป็นอานิสงส์ ทำไม่ดีก็ส่งผลให้ได้รับความทุกข์ทรมานทั้ง ในขณะที่มีชีวิตอยู่และละโลกไปแล้ว ฉะนั้นการกระทำใดๆ ที่ไม่ให้ผลนั้น ย่อมไม่มี เหมือนปลูกถั่วก็ต้องได้ถั่ว ปลูกงาก็ต้องได้งา ปลูกถั่วจะได้งาเป็นไปไม่ได้ กฎแห่งกรรมนี้เป็นกฎสากล เสมือน ผู้พิพากษาชีวิตที่เที่ยงตรงที่สุด ใครก็ไม่สามารถหลีกหนีการ ตัดสินคดีความแห่งการกระทำของตนได้ ไม่ว่าจะเป็นความ ชั่วร้ายที่ทำเอาไว้ หรือกระทั่งความดีที่ได้สั่งสมมา แม้วันนี้ ยังไม่ให้ผล แต่วันหน้าต้องบังเกิดผลอย่างแน่นอน

ปัจจุบันสภาพแวดล้อมและสังคมได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว จากยุคเกษตรกรรมมาสู่ยุคอุตสาหกรรม และก้าวไปสู่ ยุคข้อมูลข่าวสารไร้พรมแดน ที่ทุกคนจะต้องก้าวให้ทันโลก จึง ทำให้คนส่วนใหญ่ละเลยในเรื่องของการพัฒนาจิตใจ เพราะมัว แต่ไปพัฒนาวัตถุ トラบใดที่ต้องวิ่งให้ทันโลก ต้องแสวงหากันรำไป ซึ่งการดิ้นรนขวานขวายเพื่อความอยู่รอดนั้น บางครั้งก็ไม่ได้ตั้ง อยู่บนพื้นฐานของความถูกต้องที่เรียกว่าสัมมาอาชีวะ ทรัพย์สิน เงินทอง ยศตำแหน่งที่ได้มาจึงเป็นของร้อน ที่ทำให้ต้องประสบ แต่ความทุกข์รำไป

โทษของการฉ้อราษฎร์บังหลวง

๕๑

*ในสมัยที่พระบรมศาสดาทรงสร้างบารมีเป็นพระโพธิสัตว์ มีอยู่ชาติหนึ่ง พระองค์บังเกิดเป็นพระราชา พระนามว่าพรหมทัต ครองราชย์อยู่ในเมืองพาราณสี ทรงเป็นผู้มีความศรัทธาเลื่อมใส ในพระรัตนตรัย ให้ทาน รักษาศีล รักษาอุโบสถอยู่เป็นประจำ นอกจากนี้ พระองค์ทรงปรารภนาให้เหล่าพลกนิกรมีความ เลื่อมใสในพระรัตนตรัย โดยให้ยึดเอาพระพุทธรูป พระธรรม และ พระสงฆ์เป็นสรณะ เช่นเดียวกับพระองค์

ในพระราชสำนัก มีบุโรहितคนหนึ่งรับราชการอยู่กับ พระองค์ เมื่อได้เลื่อนยศตำแหน่งเป็นผู้ปกครองคนแล้ว คิดแต่ อยากได้ทรัพย์สมบัติ ไม่รู้จักพอ แทนที่จะใช้ตำแหน่งหน้าที่ ของตนสร้างบารมี ขจัดทุกข์บำรุงสุขช่วยเหลือราษฎร์ แต่กลับ เอาไปทำในสิ่งทีก่อให้เกิดบาป ชุตริดประชาชนให้เดือดร้อน ไม่พอใจใครก็ใช้อำนาจบีบบังคับ รับสินบนเป็นอาจิลน ทำให้ ตัดสินคดีความด้วยความลำเอียง

ในวันอุโบสถ พระราชาทรงรับสั่งให้อำมาตย์ข้าราชการ- บริหารทั้งหมดมาประชุมกัน แล้วให้ทุกคนรักษาอุโบสถศีล ทุกๆ คนก็น้อมรับตามพระราชประสงค์ มีเพียงบุโรहितท่านนี้ ที่ไม่ยอมสมาทานอุโบสถศีล เมื่อพระราชาทรงซักถาม บุโรहित ทูลเท็จว่าได้สมาทานแล้ว ขณะที่กลับจากการเฝ้าพระราชา อำมาตย์ท่านหนึ่งทักท้วงขึ้นว่า ท่านบุโรहितยังไม่ได้สมาทานเลย

โทษของการฉ้อราษฎร์บังหลวง

๕๒

ฝ่ายบุโรหิตกลัวเสียหน้า จึงพูดแก้ตัวว่า “จะกลับไปอธิษฐานอุโบสถศีลที่บ้านร่วมกับครอบครัว” เมื่อบุโรหิตกลับถึงบ้านแล้ว ได้ทำตามคำสัญญานั้น ด้วยการสมาทานอุโบสถศีลในช่วงเวลากลางคืน

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่บุโรหิตอยู่ในศาล มีสตรีผู้สมบูรณ์พร้อมด้วยศีลคนหนึ่งมาขึ้นฟ้องคดีความ ในช่วงใกล้ถึงเวลาสมาทานอุโบสถ ขณะนั้น มีผู้นำผลไม้มาส่งมาให้บุโรหิต บุโรหิตรู้ว่าหญิงนั้นจะสมาทานอุโบสถศีล จึงหยิบมะม่วงส่งให้นางรับประทานให้อิ่มก่อน แล้วค่อยสมาทานศีลทีหลัง

เมื่อบุโรหิตสิ้นชีวิตลง ได้ไปบังเกิดเป็นเวมานิกเปรต ในวิมานทอง ประดับตกแต่งด้วยเครื่องทรงสวยงามวิจิตร ประณีตแวดล้อมด้วยนางอัปสรหนึ่งหมื่นหกพันเป็นบริวาร มีสวนอัมพวันเป็นรมณีสถานใกล้ฝั่งแม่น้ำใหญ่ในป่าหิมพานต์

แต่สมบัติอันเป็นทิพย์จะเกิดขึ้นเฉพาะในเวลากลางคืนเท่านั้น เมื่อรุ่งอรุณ อัตภาพอันเป็นทิพย์ก็อันตรธานหายไป และกลายมาเป็นเปรตตัวสูงเท่ากับลำตาล มีเปลวไฟเผาผลาญอยู่ทั่วร่างกาย เล็บมือแต่ละนิ้วโตเท่าใบจอบใหญ่ ซึ่งมีไว้สำหรับควักเนื้อหลังของตนเองกิน ได้รับความทุกข์ทรมานเช่นนี้ไปจนกว่าพระอาทิตย์จะตกดิน แล้วร่างนั้นจะอันตรธานหายไป กลาย

โทษของการฉ้อราษฎร์บังหลวง

๕๓

เป็นร่างทิพย์เกิดขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

การที่เปเรตได้อัตภาพอันเป็นทิพย์ เสวยสุขในเวลา
กลางคืน มีนางเทพอัปสรหนึ่งหมื่นหกพันเป็นบริวาร เพราะผล
ที่ได้รับจากอุโบสถเพียงคืนเดียว และด้วยผลแห่งการให้ผลมะม่วง
แก่สตรีผู้สมათานอุโบสถศีล จึงมีสวนอัมพวันเป็นรมณีสถาน
แต่เพราะผลแห่งการรับสินบน ตัดสินคดีด้วยความลำเอียง
ฉ้อราษฎร์บังหลวง ไม่มีความยุติธรรม จึงต้องจิกควักเนื้อหลัง
ของตนเองกิน

ในเวลานั้นเป็นช่วงเดียวกับที่พระเจ้าพรหมทตเห็นโทษ
ในกามคุณ จึงเสด็จออกผนวชเป็นดาบสอยู่ในป่า ท่านเข้าไปใน
สวนอัมพวันเห็นเปเรตกำลังร้องโหยหวน ด้วยความทุกข์ทรมาน
แต่ครั้นเวลาพระอาทิตย์ลับขอบฟ้า เปเรตนั้นก็กลับกลายเป็น
ทิพย์ มีหญิงแวดล้อมบำรุงบำเรออย่างมีความสุข เมื่อเปเรตเห็น
พระโพธิสัตว์ก็จำได้ จึงทูลเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้พระองค์
ทราบ เมื่อพระองค์สดับแล้ว ทรงรู้สึกสลดพระทัยในผลกรรมที่
บุโรหิตได้รับ จึงตั้งใจบำเพ็ญภาวนา ในที่สุดก็ได้ฌานและ
อภิญญา ๕ ครั้นละโลกไปแล้ว ก็ไปเสวยสุขอยู่ในสุคติภูมิ

เราจะเห็นว่า การกระทำทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง
เล็กน้อย ล้วนให้ผลทั้งสิ้น และตัวเราเองที่จะเป็นผู้ได้รับผลนั้น

โทษของการฉ้อราษฎร์บังหลวง

๕๔

เราจะทำสิ่งใดก็ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของเรา โลกนี้มีหลายเส้นทางให้เราเลือกเดินให้ถามตนเองดูว่าเราจะเลือกเดินทางไหน บัณฑิตผู้รู้ทั้งหลาย ท่านเลือกทางแห่งความดีที่นำพาชีวิตไปสู่จุดหมายปลายทางอย่างปลอดภัย ฉะนั้นบาปกรรมแม้เพียงเล็กน้อย ท่านจะพยายามห่างให้ไกลที่สุด เพราะท่านรู้ดีว่า ทำดีย่อมได้รับผลดี มีผลเป็นความสุข ทำชั่วก็ย่อมได้รับผลชั่ว มีแต่ความทุกข์ทรมาน

เวลาในโลกมนุษย์นี้สั้นนิดเดียว แต่ชีวิตหลังความตายนั้นยาวนานมาก ไม่ว่าจะไปเสวยสุขในโลกสวรรค์ หรือทนทุกข์ทรมานอยู่ในอบายภูมิล้วนยาวนานเป็นกัปๆ ดังนั้นเมื่อเรามีอัตภาพเป็นมนุษย์ได้โอกาสแห่งการสร้างบารมีแล้ว ให้ใช้เวลาอย่างมีคุณค่าด้วยการสร้างความดี ตั้งใจประพฤติธรรมให้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน และชักชวนกันสถาปนากัลยาณมิตร เชิญชวนผู้มีบุญมาประพฤติธรรม ทำบ้านให้เป็นประดุจวิมานของชาวสวรรค์ ให้ทุกคนในครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข สังคมจะได้น่าอยู่ ปัญหาต่างๆ จะหมดไป จะได้เป็นบุญบารมีติดตัวเราไปทุกภพทุกชาติกันทุกๆ คน

